

Hồi 57

Tâm Sự Của Thường Luân

Thường Luân đứng trước mười bảy chiếc bài vị. Gã có vẻ trầm tư mặc tưởng, đôi thần nhãn chìm vào một cõi xa xăm nào đó. Ngọc Lan đứng sau lưng Thường Luân. Nàng không khỏi ngạc nhiên trước vẻ bí lụy của con người này.

Ngọc Lan nhìn qua vai Thường Luân đọc những dòng chữ thảo trên mười bảy chiếc bài vị.

Thường Luân cảm nhận được hơi thở của nàng, liền quay mặt lại nhìn Ngọc Lan. Trên khuôn mặt quái gở của gã, Ngọc Lan vẫn nhận ra những nét bí ẩn của kẻ đang hoài nhớ.

Ngọc Lan ôn tồn hỏi:

- Những chiếc bài vị kia của ai vậy?
- Nàng hỏi để làm gì?
- Ngọc Lan chỉ tò mò thôi.

Thường Luân nhếch mép:

- Nàng tò mò hay muốn biết Thường Luân mỗi đang suy nghĩ gì?
- Đúng, Ngọc Lan đang muốn biết suy nghĩ của công tử.
- Ta đoán được ý của nàng.

Y nhìn lại những chiếc bài vị trên bàn thờ. Những chiếc bài vị do chính tay Thường Luân chăm sóc hàng ngày, sạch đến độ lên nước bóng lưỡng.

Y nhìn mười bảy chiếc bài vị, cất tiếng thật từ tốn khác hẳn với hôm nào ở Tiền Cung đại sảnh tổng đàn Cầu Hồn Bang:

- Đó là tất cả những người thân của Thường mỗi. Mười bảy mạng người chỉ còn lại những tấm bài vị vô tri, vô giác. Những tấm bài vị đè nặng trong lòng ta.

Nghe Thường Luân nói, Ngọc Lan càng thất vọng hơn:

- Nghĩa là sao?

Thường Luân quay lại nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Nghĩa là sao ư? Nghĩa là mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cực đều bị chết không toàn thây. Tất cả đều vong mạng bởi sự phán quyết của những đại chưởng môn các đại phái trong giang hồ mà lẽ ra họ không phải nhận cái chết đó.

Ngọc Lan nheo mày:

- Thường công tử nói khiến Ngọc Lan càng thắc mắc hơn.

Thường Luân đắm chiều thở dài một tiếng:

- Khi Thường mỗ lên mười, cái tuổi ngây dại chưa biết gì thì tai họa ập xuống gia quyến của Thường mỗ. Nền Thường mỗ luôn tự hỏi tại sao người ta lại nổi kết tội mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cực trong khi đáng ra chỉ một người có tội thôi.

Thường Luân nhìn Ngọc Lan:

- Vì cái danh minh chủ võ lâm mà cha ta không ngần ngại thân tóat tất cả những tín vật của bảy đại môn phái để bắt họ phải tôn người lên làm minh chủ. Việc làm của cha ta do ảo tưởng mà làm chứ Uy Viễn tiêu cực đâu có ý thôn tính bảy đại môn phái. Thế mà khi hành xử Uy Viễn tiêu cực, những cao nhân trượng nghĩa tự cho mình cái quyền phán quyết thanh toàn Uy Viễn tiêu cực không chừa một cọng cỏ.

Ngọc Lan nheo mày:

- Tại sao công tử còn sống?

- Ta là một ngoại lệ, bởi vì mười bảy nhân mạng tiêu cực Uy Viễn đều không nhận ta là người của tiêu cực.

Thường Luân bậm môi, ánh mắt thất thần hồi tưởng về quá khứ:

- Cha chết, mẹ chết, các vị thúc thúc chết. Tất cả Uy Viễn tiêu cực đều chết nhưng ta không được quyền khóc khi mới lên mười. Và cũng chẳng được để tang. Ta chỉ được quyền nhớ cái ngày đó, máu của những người thân nhuộm đỏ vuông cỏ xanh trước tổng đàn để tự nhủ thầm: một ngày nào đó, chính Thường Luân sẽ làm minh chủ võ lâm để lật ngược huyết án này.

Thường Luân thở dài một tiếng

- Mười tuổi Thường mỗ xuôi ngược trên giang hồ, cho đến lúc được Phong Tình Cổ Thi nhận làm đại đồ đệ. Lòng ta mừng như mở hội, nhưng cuối cùng lại nhận ra lão ma kia chỉ

đối xử với Thường mỗ như một tên nô bộc, mặc dù lão là một trong bảy vị chủ nhân của Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Ngọc Lan thở dài ảo não:

- Chính vì những điều đó mà Thường công tử hận tất cả mọi người?

Thường Luân nheo mày nhìn nàng:

- Tiểu thư có giận không, nếu như thiên hạ hành xử thân phụ của tiểu thư Gian Thiên kỳ hiệp, bởi vì mọi người biết được Gian Thiên luyện U Linh tàn kiếp?

Ngọc Lan nghiêm mặt nhìn Thường Luân:

- Thường Luân công tử gián tiếp giết thân phụ của Ngọc Lan?

Thường Luân lắc đầu:

- Nàng lầm rồi.

- Ngọc Lan lầm là sao?

Thường Luân lấy từ thắt lưng ra miếng ngọc bội. Y chia tám ngọc bội đến trước mặt Ngọc Lan:

- Tiểu thư nhận ra miếng ngọc bội này chứ?

Ngọc Lan nhìn chăm chăm miếng ngọc bội trên tay Thường Luân.

- Ở đâu Thường các hạ có miếng ngọc bội này?

- Còn ở đâu nữa. Thường mỗ có được miếng ngọc bội này là do chính Gian Thiên kỳ hiệp lão tiền bối trao tặng. Nếu như người không tặng cho Thường mỗ với nhã ý nhận Thường Luân làm hiền tế thì sao trao cho ta miếng ngọc bội này?

Ngọc Lan lùi lại một bước:

- Ngọc Lan không tin.

- Tiểu thư không tin cũng được, và tiểu thư có tin cũng không liên quan đến ta. Nhưng tiểu thư tự hỏi lại mình xem, những lời của ta có đúng không, và miếng ngọc bội đủ để chứng minh lời nói của Thường Luân.

- Chắc chắn Thường công tử đã có mưu mô với thân phụ nên mới có được miếng ngọc bội gia truyền của mẫu thân.

- Thường mỗ mưu mô ư? Vậy là sao? Thường Luân biết, kẻ có miếng ngọc bội này xem như đã được Gian Thiên kỳ hiệp chọn mặt gỏi vàng.

Ngọc Lan cúi mặt nhìn xuống.

Thường Luân đặt tay lên vai nàng.

Ngọc Lan giật mình, vội lắc vai nép sang một bên tránh bàn tay của Thường Luân

- Công tử muốn gì?

Thường Luân thở dài nhìn nàng:

- Ta biết trong ánh mắt và tâm tư của nàng, Thường Luân là kẻ đã mất hết nhân tính. Nhưng sao nàng không hỏi lại mình xem, tại sao ta luyện U linh tàn kiếp, bởi lẽ mười Thường Luân đã thấy máu chảy đầu rơi, đã bị người trong giang hồ quăng vào chốn tận cùng địa ngục.

Thường Luân lại nhìn về phía những tấm bài vị:

- Những oan hồn linh thiêng kia đang hối thúc ta phải trả thù nên ta mới mất cả nhân tính.

- Bây giờ Thường công tử còn có thể quay đầu lại được. Ngọc Lan sẽ nói với mọi người bỏ qua tất cả mọi chuyện. Giang hồ sẽ lại qua đại kiếp này.

Thường Luân quay ngoắt lại nhìn thẳng vào mắt Ngọc Lan. Gã phủi tay, nạt lớn:

- Không. Ta làm sao bỏ qua được. Nếu không có Hàn Quân Đạt thì Thường Luân đã thực hiện được sứ mạng trọng trách của mình rồi. Nhưng dù ta chưa thực hiện tròn sứ mạng đó, nhưng một chân của Thường mỗ cũng đã đặt lên đầu mọi người.

Y dẫn đến một bộ.

Ngọc Lan lùi một bộ.

- Công tử tính làm gì Ngọc Lan?

Thường Luân cười mỉm rồi từ tốn nói:

- Ta biết nàng chẳng bao giờ có tình với ta, ép buộc thì cũng bằng thừa mà thôi, mặc dù Thường mỗ có miếng ngọc bội.

Thường Luân đổi giọng thật ôn nhu:

- Ngọc Lan tiểu thư có muốn nhận lại miếng ngọc bội của nàng không?

- Tất nhiên rồi. Nếu công tử có nhã ý thì Ngọc Lan xin nhận lại miếng ngọc bội mà thân phụ đã giao cho công tử.

- Ta đâu muốn giữ nó làm gì.

Ngọc Lan chìa tay đến trước mặt Thường Luân:

- Vậy công tử hãy giao cho Ngọc Lan.

- Ta sẽ giao cho nàng một cách trịnh trọng. Ngược lại ta cũng xin nàng một điều.

Ngọc Lan cau mày:

- Công tử muốn đổi chác?

Thường Luân gật đầu:

- Đúng. Thường mỗ muốn trao đổi.

- Ngọc Lan đâu có gì để công tử trao đổi.

- Nàng có đấy. Vũ Văn Tiểu Vĩ yêu nàng, và cả Hàn Quân Đạt cũng có quan hệ mật thiết với nàng.

Ngọc Lan lắc đầu.

Thường Luân cau mày:

- Nàng đừng dẫu Thường mỗ. Thường mỗ đã nhận ra những điều đó khi còn ở tổng đàn đại diện Tiên Cung.

Y thở dài bằng giọng nói:

- Ai không có chữ tình. Nếu như nàng và Tiểu Vĩ thành đôi lứa, như cặp uyên ương rời bỏ cát bụi giang hồ thì trọn vẹn biết mấy.

- Ý công tử muốn nói gì?

- Ta đang tư tưởng đến hạnh phúc của nàng và Tiểu Vĩ. Bản thân Thường Luân này rất muốn điều đó xảy ra.

Ngọc Lan cười khẩy rồi lắc đầu nói:

- Ngọc Lan đang ở trong tay Thường công tử, sống chết không biết lúc nào thì làm sao có đôi uyên ương trên cõi đời này. Ngọc Lan đa tạ công tử đã có lòng nghĩ đến Ngọc Lan.

- Nàng sẽ toại nguyện với chữ tình của mình, chỉ cần nàng dâng tặng cho Thường mỗ cánh tay Thiên Lô Thân Bảo của Quân Đạt. Đúng, Thường Luân chỉ cần cánh tay Thiên Lô Thân Bảo thì sẽ giao nàng cho Tiểu Vĩ và trịnh trọng gởi lại nàng miếng ngọc bội giao kết đính ước giữa ta và Gian Thiên tiền bối. Thường Luân sẽ tiễn Tiểu Vĩ và nàng đến một nơi thanh tịnh, tuyệt nhất trên giang hồ, cầu chúc cho hai người bách niên giai lão.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Điều đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Sao lại trong mơ. Nàng không thể giúp ta được sao?

Ngọc Lan lắc đầu:

- Không. Bởi Ngọc Lan giúp Thường Luân có cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn công tử thì giang hồ này sẽ ngập máu và xương khô.

Nàng nghiêm mặt nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Ngọc Lan thấy được khát vọng trong ánh mắt của công tử. Chỉ cần Quân Đạt không còn cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo thì trong giang hồ đâu còn ai cản bước được Thường Luân.

- Nàng nói rất đúng. Thế nàng có giúp ta không?

- Không. Không bao giờ!

- Nàng không nghĩ đến miếng ngọc bội này à?

- Cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Quân Đạt còn quý hơn miếng ngọc bội này.

- Thế nàng không nghĩ đến chữ tình với Vũ Văn công tử à?

- Ngọc Lan chưa hề nói mình có tình với Vũ Văn đại ca.

Thường Luân cau có hẳn lên. Gã gắt gỏng hỏi Ngọc Lan:

- Nàng không nghĩ đến bản thân mình?

- Chỉ một mình Ngọc Lan sống thôi thì sống để làm gì?

Ngọc Lan đổi giọng ôn tồn:

- Thường công tử... oan oan tương báo biết bao giờ mới giải được? Người hãy nghe lời Ngọc Lan mà buông cây đao đồ tể nhất định mọi chuyện của quá khứ đều sẽ qua.

Thường Luân nạt lớn:

- Im ngay!

Gã chỉ vào mặt nàng:

- Nàng im đi, ta không muốn nghe những lời đó đâu.

- Công tử hãy nghĩ lại đi.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng:

- Những lời nói của nàng hay lắm, nhưng sự kiên định của Thường mỗ cũng không nhỏ đâu.

Ngọc Lan bậm môi.

Thường Luân rít một luồng dương khí căng phồng lồng ngực:

- Ngọc Lan... Dù nàng không muốn giúp cho bản tọa có được cánh tay Thiên Lôi Thần Bửu của Hàn Quân Đạt, nhưng bản tọa vẫn có cách đoạt cánh tay đó cho mình.

- Thường công tử sẽ dùng cách chi để bắt Hàn công tử chặt tay dâng cho người?

- Quân Đạt không từng chịu ơn của Ngọc Lan tiểu thư à?

Ngọc Lan biến sắc:

- Ngươi... ngươi...

- Bản tọa sẽ dùng tiểu thư mà đổi lấy cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn Quân Đạt.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Thường Luân thì Ngọc Lan quyết định kết liễu cuộc sống của mình để không bị Thường Luân lợi dụng nàng.

Ý niệm đó thoáng qua rất nhanh trong đầu nàng, liền lập tức lao thẳng vào vách đá.

Thường Luân như đọc được ý niệm của nàng, và Ngọc Lan dù có muốn tự quyền sinh cũng không được, bởi bản thân là một đại cao thủ đã luyện được U Linh Tàn Kiếp.

Thường Luân chỉ một lần lắc vai, vớ tay đã thộp được Ngọc Lan. Gã nhanh chóng điểm vào ba đại huyệt trên người nàng.

Nàng ngã khụy xuống vòng tay của Thường Luân.

Thường Luân mỉm cười, nhìn vào Ngọc Lan nói:

- Ai lại chẳng muốn sống, có sao tiểu thư lại muốn hủy mạng sống của mình?

Gã lắc đầu ôn nhu nói:

- Hàn Quân Đạt có chặt tay và chết bởi Thường Luân. Hay Vũ Văn Tiểu Vĩ có phải vào cõi chết thì nàng vẫn còn có Thường Luân kia mà.

Ngọc Lan cắn răng vào môi dưới đến rướm máu. Trước mắt nàng là hình ảnh một quái nhân dị dung chẳng còn nhân tính, hay đúng hơn Thường Luân đang biến thành quỷ trong mắt Ngọc Lan.

Nàng nấc nghẹn một tiếng.

Thường Luân cười nửa miệng, rồi nói:

- Nàng hận ta lắm phải không? Lúc này nàng đang hận Thường Luân, nhưng khi ta trở thành minh chủ võ lâm thì nàng đâu còn hận nữa. Nữ nhân đôi khi cũng yếu mềm.

Thường Luân bế nàng lên.

Ngọc Lan nhe răng, nàng muốn nói nhưng không nói được, bởi đã bị Thường Luân điểm vào huyệt. Nàng tự nhủ:

- Gã đưa mình đi đâu đây? Nếu như gã làm nhục mình thì thà chết cho rồi.

Thường Luân bế Ngọc Lan rời gian thạch phòng trong Phong Ma Sơn.

Gió thổi rào rào, Thường Luân bế Ngọc Lan đến một bãi bằng trên đỉnh Phong Ma Sơn. Y trang hai người giữ phần phật bởi những cơn gió trên đỉnh ngọn Phong Ma.

Thường Luân đứng giữa bãi bằng đó. Y cay đắng nói:

- Nơi đây, nếu Thường Luân không trở thành minh chủ thì sẽ là nơi chôn ta và nàng.

Gã đặt Ngọc Lan xuống một tảng đá, rồi trình trọng lấy miếng ngọc bội đeo vào cổ nàng.

Thường Luân lùi lại một bộ ngắm Ngọc Lan:

- Nàng đẹp lắm, nhưng rất tiếc, với nàng Thường Luân cũng chỉ là cái bóng đơn lẻ đứng phía sau mà thôi.

Y thở dài, nhìn trời bằng ánh mắt u hoài. Thường Luân chợt giận dữ gầm lớn:

- Ông trời có biết cho Thường Luân không? Ông trời có biết cho ta không? Tại sao... tại sao ta mãi là kẻ đơn lẻ, cô độc.

Gã bật lên tràng cười khàn khàn như muốn trút tất cả những oán hận, cay đắng vào tiếng cười cay độc để vui đi phần nào sự trĩu nặng của một quá khứ nhuộm đen tâm hồn gã.

- o O o -